

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 426/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou LEGAL CARTEL s. r. o., Ľubinská 18, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Radoslav Kačur, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 7908/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou LEGAL CARTEL s. r. o., Ľubinská 18, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Radoslav Kačur, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 7908/2011 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že «[s]ťažovateľ podáva ústavnú sťažnosť proti postupu Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „súd“) v právnej veci oprávneného: [REDACTED] [REDACTED] proti povinnému: [REDACTED], o vymoženie 12.500,- € s prísl. vedenej na Okresnom súde Bratislava V, spis. zn.: 37Er/7908/2011 (ďalej len „právna vec“) a na Exekútorskom úrade Bratislava, JUDr. Mária Zervanová, súdny exekútor, spis. zn.: EX 530/2011 (ďalej len „súdny exekútor“), ktorým došlo pri prejednávaní uvedenej právnej veci k zbytočným prietahom a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“).».

Sťažovateľ namieta, že «viac ako 2 (!!!) roky od podania námietok proti exekúcii súd uznesením rozhodol tak, že námietky povinného proti exekúcii vedenej pod spis. zn.: 37 Er/7908/2011, EX 530/2011 zamietol (ďalej len „uznesenie“).

Proti výroku tohto uznesenia, ktorým súd zamietol námietky povinného proti exekúcii nie je odvolanie prípustné (§ 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa ustanovenia § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa je vždy prípustné odvolanie. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202 Občianskeho súdneho poriadku), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

Proti uzneseniu podal povinný prostredníctvom právneho zástupcu dňa 17. 04. 2014 odvolanie (ďalej len „odvolanie“).

Po podaní odvolania nebol zo strany súdu do dnešného dňa vykonaný žiadny úkon. Aj o skutočnosti, že proti uzneseniu bolo povinným podané odvolanie sa oprávnený dozvedel nahliadnutím do súdneho spisu a napriek tomu, že nebol súdom vyzvaný na vyjadrenie sa k predmetnému odvolaniu, dňa 20. 04. 2015 podal na súd písomnosť zo dňa

16. 04. 2015 označenú ako „Vyjadrenie oprávneného k odvolaniu povinného proti uzneseniu zo dňa 26. 03. 2014, spis. zn.: 37Er/7908/2011-72“.».

Sťažovateľ uvádza, že „[o]d podania odvolania proti uzneseniu k dnešnému dňu uplynulo skoro 28 mesiacov (837 dní) a súdom nebol vykonaný žiadny relevantný úkon“.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že «I. senát Ústavného súdu Slovenskej republiky nálezom spis. zn.: I. ÚS 541/2015-29 zo dňa 19. 01. 2016 (ďalej len „Nález I. ÚS 541/2015“) rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod spis. zn. 37 Er 7908/2011 porušené boli a prikázal Okresnému súdu Bratislava V v konaní vedenom pod spis. zn. 37 Er 7908/2011 konať bez zbytočných prieťahov.».

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod spis. zn.: 37 Er/7908/2011 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava V prikazuje, aby vo veci vedenej pod spis. zn.: 37 Er/7908/2011 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie 3.000,- EUR (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava V povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania, ktoré je Okresný súd Bratislava V povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní do nadobudnutia právoplatnosti nálezu ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 541/2015 z 19. januára 2016 (t. j. 19. februára 2016) v znení opravného uznesenia sp. zn. I. ÚS 541/2015 z 9. marca 2016 (právoplatného 16. marca 2016)

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Vychádzajúc z dikcie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa je v časti, ktorá sa týka návrhu na vyslovenie porušenia ním označených práv podľa ústavy a dohovoru v napadnutom konaní v období do nadobudnutia právoplatnosti nálezu ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 541/2015 z 19. januára 2016 (t. j. 19. februára 2016) v znení opravného uznesenia sp. zn. I. ÚS 541/2015 z 9. marca 2016 (právoplatného 16. marca 2016), neprípustná, keďže ústavný súd v rovnakej veci už meritórne rozhodol. Z toho dôvodu ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti sťažovateľa ako neprípustnú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní v období od nadobudnutia právoplatnosti nálezu ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 541/2015 z 19. januára 2016 (t. j. 19. februára 2016) v znení opravného uznesenia sp. zn. I. ÚS 541/2015 z 9. marca 2016 (právoplatného 16. marca 2016)

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania.

Sťažovateľ spája namietané porušenie svojich práv s nerozhodnutím okresného súdu o odvolaní povinného proti uzneseniu sp. zn. 37 Er 7908/2011 z 26. marca 2014 tvrdiac, že od podania odvolania do doručenia jeho sťažnosti ústavnému súdu okresný súd nevykázal v danej veci žiaden právny úkon a o odvolaní proti tomuto uzneseniu nerozhodol.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07, III. ÚS 214/2010).

Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej účelom základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. I. ÚS 41/02).

Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 258/2012). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (m. m. Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Ústavný súd taktiež už opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (rovnako aj práva na prerokovanie veci v primeranej lehote), to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07, I. ÚS 269/2012).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že uznesenie okresného súdu č. k. 37 Er 7308/2011-72 z 26. marca 2014 povinný napadol odvolaním zo 17. apríla 2014 (ďalej len „odvolanie“). Okresný súd o odvolaní povinného rozhodol uznesením

z 23. novembra 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16. decembra 2015, a to tak, že námietky proti exekúcii zamietol. Znamená to, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (3. augusta 2016) už zjavne nemohlo dochádzať k porušovaniu sťažovateľom označených práv.

Keďže sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s rozhodovaním o odvolaní povinného, o ktorom bolo pred doručením jeho sťažnosti ústavnému súdu právoplatne rozhodnuté, je zrejmé, že v čase predbežného prerokovania sťažnosti na ústavnom súde bola už jeho právna neistota odstránená a tvrdené porušovanie sťažovateľom označených práv už netrvalo. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2017